

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بهناوی خوای به ی میهره

﴿1﴾ إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ

کاتیک که ئاسمان لهت و په

﴿2﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

گوی رایلی فهرمانی په ردگاری دهبیته حق وایه پیویسته
لهسهری ئاوا فهرمانبه

﴿3﴾ وَإِذَا الْأَرْضُ مُدَّتْ

کاتیک که ویش پان و بهرین دهبیته (تا جیگهی ههمووانی لهسه
بیته ، که ئهمه یه، بو تهخت بوونی).

﴿4﴾ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ

ههرچی لهناویدا ههیه فری دهداته سهر رووکاری خوئی و خالی
کات.

﴿5﴾ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ

سهرنجی ئایهتی دوو بده.

﴿6﴾ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ كَدْحًا فَمُلَاقِيهِ

ئهی ئینسان بهراستی تو خوت زور ماندوو دهکهیت، زور په
حه کیشیت، سهرئهجامیش دهبیته بگهریته بو لای
په (تا پاداشتی رهنج و ههولهکه ربگریته).

فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ﴿7﴾

جائے ی دوسرے کی کردہ کانی درایہ سستی راستی۔

فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ﴿8﴾

تہ لپرسینہ یہ کی زور ناسانی لہ گہ کریت۔

وَيُنْقَلَبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿9﴾

بہ دلی خوش و پرووی خوشہ گہریتہ بو ناو کس و کاری چاک
و خواناسی، بو ناو ئیمانداران (سہ رای حوری و غیلمان و ولدان،
خو نہ گہر نہ بیوو تہ ہاوسہرانی لہ حوری و ہاودہمہ کانی لہ
(غیلمان و ولدان) پیشوازی لی دہ کہ)۔

وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ﴿10﴾

بہ لام تہ ی دوسرے کی کردہ کانی لہ پشتیہ درایہ سستی۔

فَسَوْفَ يَدْعُو ثُبُورًا ﴿11﴾

ہاوارو دادی لی بہ بیتہ : خواہیہ مہرگ، خواہیہ بمکوژہ
خواہیہ لہ ناوم بہ ۔

وَيَصَلَّىٰ سَعِيرًا ﴿12﴾

(چونکہ) خریتہ ناو دوزہ ۔

إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ مَسْرُورًا ﴿13﴾

تہو جوڑہ کہسہ کاتی خوی لہ ناو مال و خیزانیدا (بہ کہیف و ناہہنگی
ناشہرعی، بہ بہرپا کردنی سفرہو خوانی حہرام دلی خوش بوو
(مہبہستی رابواردنی حہ)۔

إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَحُورَ ﴿14﴾

پروای و ابوو که زیندوو بونه و لیپرسینه و گهرانه نیه.

بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ كَانَ بِهِ بَصِيرًا ﴿15﴾

(کهچی به گومانی نهو نه) ئاخر، په ردگاری چاک ئاگاداری کارو کرده کانی بوو، وه بیینی چی دهکات.

فَلَا أُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ﴿16﴾

(بهو کاتهی دوی خور ئاوابوون) ئاسو سور هه گهریت.

وَاللَّيْلِ وَمَا وَسَقَ ﴿17﴾

به شهوو نه ی که کوی دهکاته (شهوگار له مالی خویداو، گیانداران له شوینی خویمان و بالندهکان له هیلانهکانیانا کودهکاته).

وَالْقَمَرِ إِذَا اتَّسَقَ ﴿18﴾

به مانگی چوارده کاتیک که تیرو ته و گه خشانه.

لَتَرْكَبُنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ﴿19﴾

گور انکاری و حالاتی زورتان به سه (بو نمونه: له منالی، بو لاوی، بو پیری، بو مهرگ، بو به خ، بو قیامه له ودواش بو بههشت یان دوزه)، یاخود له ساغی، بو نهخوشی یا به پیچهوانه .. له ههژاری، بو دهولهمنندی یا پیچه ه ، له قیامهتیشدا له بههه نیمانداران به وام به و تهواوتر چاکتر ده).

فَمَا لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿20﴾

باشه، نه چیبانهو بوچی نیمان ناهینن؟

وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْجُدُونَ ﴿21﴾

کاتیک که قورئانیش به سهریاندا دهخوینریته، نابهن و ملکه

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُكْذِبُونَ ﴿22﴾

دیاره که ران به وام راستیهکان به درو دهخنه ، بهلکو
ری پیناکه .

وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿23﴾

خوایش چاک ناگاو زانیه ه ی که له دل و دهروونیاندا شار دوویانهته
(له بوغزو کینهو پیلان دژی نیسلام و موسولمانان).

فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿24﴾

(کهواته) ی نازارو سزایهکی به نیشیان پی بده!!

إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿25﴾

بهلام نهوانه ی که نیمان و باوهریان هیناوه کارو کرده ی چاکیان
نه ، پاداشتی نهبر اوه بی منه ریپانه.